

bracht hij in verzen op het papier. Hij had juist een „Aendachtigh” lied voltooid, juist de laatste strophe geschreven:

„Laat my o Heer! niet langer swerven
 „Met een gemoet dus ongerust /
 „En geeft mijn ziel geen hooger lust /
 „Als in mijn hart u te verwerven /
 „En wel te sterven!” —

toen bezoek werd aangekondigd. Coster was er den vorigen dag geweest, en had den toestand eenigszins verbeterd gevonden. Dokter Fontanus verbood alle hevige gemoedsbeweging, maar verwachtte heil van voorzichtig gekozen

afleiding. Kalme gesprekken met vrienden zouden hem niet schaden, had deze gezegd. Daarom hield Hildegond haar woord, en deed zij een beroep op Vondel's vriendschap.

Beiden traden tegelijk binnen.

Gerbrand rees met een blijden glimlach op, toen hij Vondel zag.

— „O vriend Vondel! Dat is te dubbel ondieft, dat je eens naar den armen zieke komt zien! Waarmede heb ik deze jonste verdiend?”

Er was een groot verschil tusschen beide kunstbroeders op te merken. Joost van den Vondel was twee jaren jonger dan Gerbrand. Hij scheen te jong voor zijne een-en-dertig jaren. Zijn gelaat, buitengemeen bleek van kleur, werd indruk-

.... las hij langen tijd

wekkend, zoodra de zwarte oogen begonnen te schitteren. Het hooge voorhoofd, de licht gebogen neus, de fijne mond, schonken hem iets uitheemsch. Zijn krullend donkerbruin hair was achter de ooren weggestreken, knevel